

Povídání a malování ateistovo věci křesťanských se týkající. Část 11.

=====

Dneska pozvu všechny, které dosavadní povídání ještě neznechutilo, k návštěvě jednoho poustevníka, který pro samou aktivitu neměl na poustevničení snad vůbec čas. Naštěstí pro lidi jeho ražení čas nic neznamená a i lidé s hodně malou fantazií, ale jak se říká, s otevřenou duší, mohou na něj narazit leckde i dnes. Nenechte se ale jeho aktivitou zmást, je to v podstatě člověk skromný a plachý, tak ho prosím nevyplašte. Byl by sice schopen ztratit se do lesů, jak to už v životě několikrát udělal, ale pro lidskou společnost by to byla škoda.

František z Assisi (nebo též Serafinský) patří totiž, alespoň z mého pohledu, k nejsympatičtějším světcům vůbec. Bylo o něm už ledacos natočeno, ale v těch filmech se jeho kouzlo trochu ztrácí, pokud je vůbec přítomno. Se jménem Giovanni Battista (Jan Křtitel) se v roce 1182 narodil rodině bohatého obchodníka Bernardoneho. Ať už je pravda to, že matka byla původem Francouzka, či že otec čile obchodoval s Francouzi, skutečností je, že malý Jan se doma naučil francouzsky a kamarádi mu proto dali přezdívku „Francouzek“ čili Francesco. Ta se stala později jeho mnišským jménem (ostatně „Hony“ měla být původně urážlivá nadávka od mého mladšího bratra, no a co? Ani mnichem nejsem.)

Po bouřlivém mládí a dobrodružném vojenském životě došlo u něj k duševnímu zvratu, začal rozdávat majetek. Otec ho vydědil a František se začal živit žebrotou u bran kostelů. Po mnoha osudových peripetiích stal se zakladatelem řádu žebrových mnichů – františkánů. To je dodnes trošku záhadou, jak se mu v tehdejších neblahých církevních poměrech vůbec podařilo získat papežský souhlas od Inocence III., který mu později potvrdil i papež Honorius III. (A už v roce 1228, dva roky po Františkově smrti, ho papež Řehoř IX. svatořečil. Anežka Česká si musela počkat zhruba 750 let.)

Protože jeho askese mu pochopitelně zpočátku moc příznivců nepřinášela, odcházel do lesů, a tam kázal slovo Boží dokonce i lesní zvěři, která mu údajně pozorně naslouchala. Není jisté, zda se nejedná jen o legendu, ale i legendy obecně přijímané se stávají součástí historie. (Myslíte, že si Francouzi nechají sáhnout na „tři mušketýry“ nebo chcete zapomenut na to, jak Němcové „babička“ pomáhala národu v těžkých dobách německé okupace? O blanických rytířích ani nemluvě.)

Františkova svéráznost a zaujatost vírou, doložená nikoliv slovy, ale skutky, mu však nakonec stoupence získala, a když se mezi nimi objevila i žena Klára, stala se ona zakladatelkou ženské verze františkánů, totiž řádu klarisek, k nimž posléze patřila i naše oslavovaná Anežka Přemyslovna (Česká). František byl zakladatelem organizované misijní činnosti, údajně se sám dostal až k sultánovu dvoru a svou vášnivostí zaujal sultána natolik, že ten ho nechal svobodně a ve zdraví odejít. Františkova láska ke zvířatům z něj udělala i zakladatele tradice stavění jeslíček a betlémů se živými zvířaty, kterážto tradice je v upravených formách živá dodnes, někdy i se živými zvířaty (u nás v Hradci Králové určitě). Jméno František Serafin obdržel na jeho paměť při křtu v r. 1819 též můj pradědeček.

Svatý František je pohřben v Assisi, v bazilice, která nese jeho jméno.

Nevím, kolik adrenalinových ekoteroristů, tzv. ekologů a jiných zlobných tvorů dnes tuší, že svatému Františkovi byl v roce 1980 dalším papežem, Janem Pavlem II., svěřen patronát nad ekologií a ochranou zvířat. Třeba „tam někde“ má František radost i z mých včel, ptačích budek a žabiček v zahradním jezírku, byť jim slovo Boží nehlásám. Nevylučuji, že on to někdy v mé nepřítomnosti nedělá.

